

Arrest

nr. 67 595 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 augustus 2010 is verzoeker het Rijk binnengekomen in het bezit van een paspoort en een visum type D teneinde zijn Belgische echtgenote te vervoegen.

1.2. Op 14 september 2010 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 juni 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 16 juni 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [J., M. A.] [...] van Tunesische nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Volgens artikel 42 quater, § 1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan er gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Uit het samenwoonstverslag dd. 25/05/2011 van de politie van Herent blijkt het volgende: Het koppel is uit elkaar. Betrokkene is verhuisd naar een op dit ogenblik onbekend adres, zijn echtgenote verblijft sedert april 2011 terug bij haar ouders. Op 03/05/2011 werd er een PV schijnhuwelijk opgesteld door de politie van de politiezone Herko, na een klacht van de echtgenote van betrokkene. Hieruit blijkt dat er evenmin nog sprake is van een gezinscel.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsverplichting, van de motiveringsverplichting en van de rechten van verdediging. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij licht het middel als volgt toe:

“[...]”

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeker het verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat hun huwelijk door zijn echtgenote eenzijdig werd beëindigd.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat hun huwelijk door zijn echtgenote eenzijdig werd beëindigd, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat er zelfs sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat immers, als gevolg van omstandigheden buiten de wil van verzoeker, er geen sprake meer is van een duurzaam huwelijk.

Dat verzoeker ter goeder trouw is en steeds heeft aangestuurd op een normale relatie en een duurzame samenwoning en huwelijk (cf. foto's).

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat er sprake is van een ernstige beoordelingsfout in hoofde van verweerder.”

2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven niet volstaan om hem toe te laten te begrijpen waarom deze beslissing werd genomen. Hij stelt verder dat verzoeker de bestreden beslissing niet ontkracht, doch integendeel ondersteunt, doordat hij de afwezigheid van een gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote erkent. Verwijzend naar artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werpt verweerder ook op dat de wetgever niet heeft bepaald dat de beëindiging van de gezamenlijke vestiging slechts tot de beëindiging van het verblijfsrecht zou kunnen leiden als blijkt dat de vreemdeling die ingevolge een huwelijk tot een verblijf werd toegelaten aan de basis ligt van de stopzetting van de gezamenlijke vestiging. Hij licht daarnaast toe dat de bijzondere bepaling van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is daar uit het administratief dossier niet blijkt dat er bijzonder schrijnende omstandigheden zijn die een verder verblijf van verzoeker kunnen verantwoorden.

2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en gesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen de echtgenoten. Hierbij wordt verwezen naar enerzijds een samenwoningverslag van de politie van Herent van 25 mei 2011 waaruit blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote niet langer samenleven, dat verzoeker is verhuisd naar een onbekend adres en dat verzoekers echtgenote sinds april 2011 terug bij haar ouders woont en anderzijds naar een proces-verbaal van 3 mei 2011 met betrekking tot een door de echtgenote van verzoeker ingediende klacht wegens schijnhuwelijk. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. In de mate dat verzoeker stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van een schending van de (materiële) motiveringsplicht wijst de Raad erop dat uit artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, zoals deze wetsbepaling bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, samen gelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt dat er gedurende de eerste twee jaar van het verblijf van een vreemdeling die zelf geen burger van de Unie is en die werd toegelaten tot een verblijf in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg een einde kan worden gesteld aan dit verblijfsrecht ingeval er geen gezamenlijke vestiging meer is. Zoals verweerder correct aangeeft, betwist verzoeker niet dat hij en zijn echtgenote geen gezinscel meer vormen en er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Verzoeker beperkt er zich toe te stellen dat er geen sprake meer is van een duurzaam huwelijk als gevolg van omstandigheden buiten zijn wil, dat hij te goeder trouw is en dat hij steeds heeft aangestuurd op een normale relatie en een duurzaam huwelijk. Dit betoog laat evenwel niet toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan. De loutere bewering van verzoeker dat hij niet zelf aan de basis zou gelegen hebben van de beëindiging van zijn relatie met een Belgische vrouw, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging en sluit niet uit dat toepassing wordt gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Om te

kunnen spreken van een gezamenlijke vestiging dienen beide echtelieden immers bereid te zijn om een gezinscel te vormen.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet weerhouden worden.

2.3.4. Waar verzoeker daarnaast een schending van de hoorplicht lijkt te willen aanvoeren, nu hij betoogt dat hij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer en argumenten te formuleren, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing is gegrond op een gegeven dat voor directe, eenvoudige constatacie vatbaar is, met name de vaststelling dat verzoeker niet langer verblijft bij zijn echtgenote en dat er geen sprake meer is van een relatie tussen hen. Verzoeker diende derhalve niet vooraf in de gelegenheid te worden gesteld om zijn standpunt ter zake naar voor te brengen (RvS 22 maart 1996, nr. 58.737). Er kan trouwens niet ingezien worden welk belang verzoeker heeft bij zijn grief daar hij bevestigt dat er geen gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote meer is ingevolge de huwelijksproblemen en hij ook niet aantoonde dat indien verweerder hem had gehoord – waarbij moet worden vastgesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker toen hij de echtelijke woning verliet niet dadelijk een adreswijziging doorgaf, zodat niet kan ingezien worden hoe verweerder hem hiertoe had kunnen uitnodigen – dit tot bijkomende dienstige inlichtingen had kunnen leiden.

2.3.5. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van de verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK